ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA

RĒZEKNES TIESU NAMS

Lietas Nr. A420390913
Lietas arhīva Nr. A42-03909-13/44

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rēzeknē 2013.gada 20.decembrī

Administratīvā rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese Solvita Pujāte,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. C/ pieteikuma par Rīgas Centrālcietuma faktisko rīcību – 2013.gada 28.janvārī nenodrošinot pieteicējam vakariņas, morālā un personiskā kaitējuma atlīdzinājumu Ls 30000 apmērā.

Aprakstošā daļa

[1] 2013.gada 20.martā Ieslodzījuma vietu pārvaldē saņemts pieteicēja /pers. C/ iesniegums, kurā pieteicējs sūdzas par to, ka 2013.gada 28.janvārī, kad pieteicējs tika konvojēts no Liepājas cietuma uz Rīgas Centrālcietumu, viņam netika nodrošinātas siltas pusdienas un vakariņas. Iesniegumā pieteicējs norāda, ka Liepājas cietumā viņam tika izsniegtas brokastis – nedaudz putras, un pirms konvojēšanas uz Rīgas Centrālcietumu – speciālā uztura norma (banānu čipsi, auzu pārslu cepumi un ūdens). Pieteicējs norāda, ka šāds uzturs (speciālā uztura norma) nevar aizvietot siltas pusdienas un vakariņas, kuras viņam, ierodoties Rīgas Centrālcietumā, netika nodrošinātas. Turklāt Valsts policijas amatpersonas neļāva pieteicējam ņemt līdzi transportlīdzeklī speciālā uztura normu. Par to, ka pieteicējs visu dienu tika pakļauts badam, pieteicējs lūdza atlīdzināt viņam personisko un morālo kaitējumu Ls 30000 apmērā.

Izskatot pieteicēja iesniegumu, Ieslodzījuma vietu pārvalde 2013.gada 22.aprīlī pieņēma lēmumu Nr.1/15.2-M/1597 (turpmāk – Lēmums), ar kuru atzina, ka Rīgas Centrālcietuma rīcība, kas izpaudās tādējādi, ka pieteicējam netika nodrošinātas vakariņas, nav uzskatāma par iestādes faktisko rīcību Administratīvā procesa likuma izpratnē un strīds par to nav pakļauts izskatīšanai administratīvā procesa kārtībā, kā arī norādīja, ka līdz ar to pieteicēja prasība par morālā kaitējuma atlīdzinājumu nevar tikt izskatīta. Šāds secinājums pamatots ar apstākli, ka pieteicējs nav vērsies pie cietuma administrācijas ar sūdzībām par vakariņu neizsniegšanu un sūdzībām par veselības problēmām, kas radušās nesaņemtā ēdiena dēļ. Turklāt pieteicējam bija iespēja vakariņās izlietot Liepājas cietumā izsniegtos produktus (speciālo uztura normu), tādējādi nepakļaujot sevi badam.

Attiecībā uz Valsts policijas amatpersonu rīcību, neļaujot pieteicējam konvojēšanas laikā izlietot viņam izsniegto speciālā uztura normu, Lēmumā norādīts, ka Ieslodzījuma vietu pārvaldes kompetencē neietilpst Valsts policijas amatpersonu rīcības kontrole.

[2] 2013.gada 16.maijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts /pers. C/ pieteikums par Rīgas Centrālcietuma faktisko rīcību, kas izpaudusies kā vakariņu nenodrošināšana, par Ieslodzījuma vietu pārvaldes rīcību – konvojēšanas laikā nenodrošinot pieteicējam siltas pusdienas, morālā un personiskā kaitējuma Ls 30000 apmērā atlīdzinājumu.

Pieteikumā norādīti tādi paši argumenti kā iesniegumā Ieslodzījuma vietu pārvaldei. Papildus pieteicējs norāda, ka niecīgs daudzums biezputras brokastīs un speciālā uztura norma, kurā ietilpst daži ļoti cieti banānu čipsi un daži auzu pārslu cepumi, ir nepietiekami, lai justos paēdis.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2013.gada 12.jūnija lēmumu pieņemts /pers. C/ pieteikums daļā par Rīgas

Centrālcietuma faktisko rīcību, kas izpaudusies kā vakariņu nenodrošināšana, morālā un personiskā kaitējuma atlīdzinājumu, un atteikts pieņemt pieteikumu daļā par Ieslodzījuma vietu pārvaldes rīcību – konvojēšanas laikā nenodrošinot pieteicējam siltas pusdienas.

[4] Rakstveida paskaidrojumā par pieteikumu Ieslodzījuma vietu pārvalde (turpmāk – atbildētāja) norāda, ka pieteikumu uzskata par nepamatotu un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus un iepazīstoties ar administratīvā procesa dalībnieku rakstveida paskaidrojumiem, atzīst, ka pieteikums ir apmierināms daļēji.

[6] Saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes 95.pantu, valsts aizsargā cilvēka godu un cieņu. Spīdzināšana, citāda cietsirdīga vai cieņu pazemojoša izturēšanās pret cilvēku ir aizliegta. Nevienu nedrīkst pakļaut nežēlīgam vai cilvēka cieņu pazemojošam sodam.

Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 3.pants noteic, ka nevienu cilvēku nedrīkst spīdzināt vai cietsirdīgi vai pazemojoši ar viņu apieties vai sodīt.

Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 7.pants noteic, ka nevienu nedrīkst pakļaut spīdzināšanai vai nežēlīgi, necilvēcīgi vai pazemojoši apieties ar viņu vai sodīt. Savukārt šā pakta 10.pants noteic, ka visām personām, kurām atņemta brīvība, ir tiesības uz humānu apiešanos un cilvēka personībai piemītošās pašcieņas respektēšanu. Tas nozīmē, ka pret personām, kurām ir ierobežota brīvība, nedrīkst izturēties pretēji šā pakta 7.panta noteikumiem, kā arī personas nedrīkst tikt pakļautas citām grūtībām vai ierobežojumiem kā tikai tām, kas izriet no brīvības atņemšanas apstākļiem. Personas, kurām atņemta brīvība, bauda visas tiesības, kas noteiktas paktā, ar tiem ierobežojumiem, kas slēgtā vidē ir neizbēgami.

Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir norādījusi, ka pienākums nodrošināt ieslodzītā veselību un labklājību ietver arī pienākumu nodrošināt ieslodzītajam pienācīgu uzturu (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2006.gada 4.maija sprieduma lietā „Kadiķis pret Latviju" 55.punkts, Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2006.gada 15.jūnija sprieduma lietā „Moisejevs pret Latviju" 78.punkts*).

Eiropas Padomes Ministru komitejas 2006.gada 11. janvāra rekomendācijas Rec(2006)2 „Eiropas cietumu noteikumi" (turpmāk – Eiropas cietumu noteikumi) 22.punktā noteikts, ka ieslodzītajiem jānodrošina enerģētiski pietiekams uzturs, ievērojot viņu vecumu, veselību, fizisko stāvokli, reliģiju, kultūru un veicamā darba raksturu.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka no spīdzināšanas, necilvēcīgas vai pazemojošas apiešanās un sodīšanas aizlieguma izriet valsts pienākums nodrošināt ieslodzītos ar uzturu un pienācīga uztura nenodrošināšanu var uzskatīt par cilvēktiesību pārkāpumu.

Pieteicējs lūdz atzīt par prettiesisku Rīgas Centrālcietuma faktisko rīcību, 2013.gada 28.janvārī neizsniedzot viņam vakariņas. Ņemot vērā minēto, tiesai ir jāpārbauda, vai vakariņu neizsniegšana būtiski ierobežoja pieteicēja cilvēktiesības.

[7] Atbilstoši Latvijas Sodu izpildes kodeksa 77.panta trešajai daļai notiesātie saņem uzturu, kas nodrošina normālu organisma dzīvības funkciju norisi. Latvijas Sodu izpildes kodeksā nav noteikts ēdienreižu skaits un intervāli. Ministru kabineta 2006.gada 19.decembra noteikumi Nr.1022 „Noteikumi par ieslodzīto personu uztura un sadzīves vajadzību materiālā nodrošinājuma normām" arī nenosaka ēdienreižu skaitu. Savukārt Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 19.panta otrā daļa paredz, ka apcietinātais trīs reizes dienā saņem siltu ēdienu, kas nodrošina organisma dzīvības funkciju normālu norisi, kā arī dzeramo ūdeni jebkurā laikā.

Eiropas Cietumu noteikumu 22.4.punkts paredz, ka ieslodzītajiem nodrošina trīs ēdienreizes dienā, starp kurām ir saprātīgs starplaiks (*reasonable intervals*).

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka ieslodzītajam ir jānodrošina trīs ēdienreizes dienā.

[8] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējam, ierodoties Rīgas Centrālcietumā 2013.gada 28.janvārī, netika izsniegtas vakariņas. Vakariņas pieteicējam netika nodrošinātas, jo pieteicējs Rīgas Centrālcietumā ieradās plkst.18.00, bet atbilstoši ar Rīgas Centrālcietuma priekšnieka rīkojumu apstiprinātajai dienas kārtībai, vakariņas Rīgas Centrālcietumā ir paredzētas no plkst.17.00 līdz plkst.18.00. Vakariņu ēdiena porcijas tiek gatavotas atbilstoši Rīgas Centrālcietumā vakariņu laikā esošo ieslodzīto personu skaitam.

Līdz ar to tiesai ir jāizvērtē, vai tas ir atzīstams par spīdzināšanas, necilvēcīgas vai pazemojošas apiešanās un sodīšanas aizlieguma pārkāpumu.

[9] Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir atzinusi, lai konstatētu, ka ir pārkāpts spīdzināšanas, necilvēcīgas vai pazemojošas apiešanās un sodīšanas aizliegums, attieksmei vai rīcībai pret personu ir jāsasniedz minimālais cietsirdības līmenis. Šī minimuma novērtēšana ir relatīva, proti, tā ir atkarīga no tādiem lietas apstākļiem kā šādas apiešanās ilgums, tās iedarbība uz personas fizisko stāvokli un

psihi, dažos gadījumos arī no personas dzimuma, vecuma un veselības stāvokļa (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2006.gada 4.maija sprieduma lietā „Kadiķis pret Latviju" 45.punkts*).

Līdzīgā lietā, kur persona sūdzējās par to, ka dienās, kad viņš tika konvojēts uz tiesu, pusdienās viņam tika izsniegts maizes gabals, sīpols un ceptas zivs šķēle vai kotlete. Vairākas reizes šādās dienās ieslodzītais neesot saņēmis arī pilnvērtīgas vakariņas, bet tikai maizes bulciņu, Eiropas Cilvēktiesību tiesa norādīja, ka šādas pusdienas ir acīmredzami nepietiekamas, lai nodrošinātu normālu cilvēka organisma funkcionēšanu. Turklāt esot jāņem vērā, ka dalība tiesas sēdēs kā apsūdzētajam vienmēr rada palielinātu psihisko spriedzi. Ņemot vērā arī to, ka ne vienmēr ieslodzītais saņēma pilnvērtīgas vakariņas, Eiropas Cilvēktiesību tiesa secināja, ka ieslodzītais tiesas sēžu dienās regulāri ir cietis badu. Šādu apstākļu radītās ciešanas sasniedzot minimālo cietsirdības līmeni un ir pietiekamas, lai konstatētu, ka ir pieļauta pazemojoša apiešanās (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2006.gada 15.jūnija sprieduma lietā „Moisejevs pret Latviju" 79.- 80.punkts*).

Kā izriet no lietas materiāliem, pieteicējs 2013.gada 28.janvārī saņēma brokastis Liepājas cietumā un pirms konvojēšanas no Liepājas cietuma uz Rīgas Centrālcietumu pieteicējam pusdienām tika izsniegta speciālā uztura norma – banānu čipsi un auzu pārslu cepumi ar rozīnēm un dzeramais ūdens, bet ar vakariņām pieteicējs netika nodrošināts.

Ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas lietā „Moisejevs pret Latviju" secināto, tiesa atzīst, ka izskatāmajā gadījumā pieteicējs nesaņēma pietiekamu daudzumu ēdiena un līdz ar to cieta badu. Līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteicējam radītās ciešanas sasniedza minimālo cietsirdības līmeni un attiecībā pret pieteicēju tika pārkāpts pazemojošas apiešanās aizliegums. Tādējādi ir pamats secināt, ka ir pieļauts pieteicēja cilvēktiesību pārkāpums. Pazemojošas apiešanās aizlieguma pārkāpuma konstatēšanas priekšnoteikums ir tādu ciešanu konstatēšana, kas sasniedz minimālo cietsirdības līmeni. Līdz ar to tiesa secina, ka cilvēktiesību pārkāpums šajā gadījumā ir sasniedzis tādu pakāpi, lai to atzītu par būtisku.

Tiesas ieskatā persona nedrīkst ciest no tā, ka ieslodzījumā vietā nav noregulēts jautājums par to ieslodzīto, kuri uz ieslodzījuma vietu tiek konvojēti pēc oficiāli apstiprinātā ēdienreizei paredzētā laika, nodrošināšanu ar pilnvērtīgu ēdienreizi. Turklāt tiesas ieskatā ieslodzījuma vietai ir jābūt zināmam, ka konkrētajā dienā tiks konvojēti ieslodzītie no citām ieslodzījuma vietām, līdz ar to būtu jānodrošina iespēja minētajām personām paēst. Līdz ar to Rīgas Centrālcietums, nenodrošinot pieteicējam 2013.gada 28.janvārī vakariņas, ir veicis prettiesisku faktisko rīcību.

[10] Pieteicējs ir lūdzis noteikt atlīdzinājumu par pret viņu veikto prettiesisko Rīgas Centrālcietuma faktisko rīcību morālo un personisko kaitējumu Ls 30 000 apmērā.

[11] Satversmes 92.panta trešais teikums noteic, ka nepamatota tiesību aizskāruma gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu.

Administratīvā procesa likuma 92.pants paredz, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma (turpmāk – Atlīdzināšanas likums) 8.panta pirmo daļu personiskais kaitējums šā likuma izpratnē ir kaitējums, kas ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību nodarīts fiziskās personas dzīvībai, fiziskajai integritātei, veselībai, brīvībai, godam un cieņai, personiskam un ģimenes noslēpumam vai komercnoslēpumam, autortiesībām vai citām nemantiskajām tiesībām vai ar likumu aizsargātajām interesēm.

Saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 9.pantu morālais kaitējums šā likuma izpratnē ir personiskais kaitējums, kas izpaužas kā fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums.

Saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 11.panta otro un trešo daļu, personiskā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats tiek pierādīts ar Administratīvā procesa likumā noteiktajiem pierādīšanas līdzekļiem. Privātpersonai ir pienākums norādīt personiskā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru un to pamatot. Morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats uzskatāms par pierādītu, ja ir pierādīts fiziskās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums. Privātpersonai ir pienākums norādīt morālā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru.

Saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 14.pantu, personisko un morālo kaitējumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību, kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus.

Personiskā kaitējuma atlīdzinājumu nosaka apmērā līdz 5000 latiem. Ja nodarīts smags personiskais kaitējums, atlīdzinājumu var noteikt apmērā līdz 7000 latiem, bet, ja nodarīts kaitējums dzīvībai vai sevišķi smags kaitējums veselībai, maksimālais atlīdzinājuma apmērs var būt līdz 20 000 latiem.

Morālā kaitējuma atlīdzinājumu nosaka apmērā līdz 3000 latiem. Ja nodarīts smags morālais kaitējums, atlīdzinājumu var noteikt apmērā līdz 5000 latiem, bet, ja nodarīts kaitējums dzīvībai vai sevišķi smags kaitējums veselībai, maksimālais atlīdzinājuma apmērs var būt līdz 20 000 latiem.

Ja iestāde vai tiesa, izvērtējot konkrētā gadījuma apstākļus, konstatē, ka privātpersonas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums nav smags, personiskā kaitējuma, tai skaitā morālā kaitējuma, patstāvīgs vai papildu atlīdzinājums var būt iestādes rakstveida vai publiska atvainošanās.

[12] Pieteicēja ieskatā pieteikumā norādītajos apstākļos ir aizskarts pieteicēja gods un cieņa. Kā izriet no [11] punktā minētā tiesiskā regulējuma, tiesību normas personiskā kaitējuma gadījumā paredz pierādīšanu ar Administratīvā procesa likumā noteiktajiem

pierādīšanas līdzekļiem. Tātad, ir nepietiekami, ka pieteicēja gods un cieņa lietā konstatētajos apstākļos varēja tikt aizskarti, bet gan ir jānonāk pie konkrēta uz pierādījumiem balstīta secinājuma, ka šāds kaitējums patiešām ir nodarīts. Tā kā pieteicējs, izņemot savus paskaidrojumus, kas nav patstāvīgs pierādīšanas līdzeklis, nav iesniedzis nekādus pierādījumus par personiskā kaitējuma nodarīšanu, tiesa šajā daļā pieteikumu uzskata par noraidāmu.

Savukārt morālā kaitējuma pamats konkrētajā lietā ir pierādīts, jo, kā jau minēts iepriekš, lietā ir pierādīts pieteicēja ar likumu aizsargāto interešu aizskārums. Turklāt, tiesas vērtējumā lietā konstatētā aizskāruma būtiskums ir tāds, ka par adekvātu nav atzīstama atvainošanās. Līdz ar to lietā ir apspriežams jautājums par morālā kaitējuma atlīdzinājumu naudā.

Lai arī tiesa atzina, ka, 2013.gada 28.janvārī nenodrošinot pieteicējam vakariņas, cilvēktiesības tiek aizskartas būtiski, tas nevar būt par pamatu, lai atzītu, ka nodarīts smags morālais kaitējums. Pirmkārt būtisks cilvēktiesību aizskārums ir priekšnoteikums, lai iestādes rīcību attiecībā pret īpaši pakļautu personu vispār atzītu par faktisko rīcību. Otrkārt, saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 9.pantu būtisks tiesību aizskārums ir priekšnoteikums, lai atzītu, ka morālais kaitējums vispār ir nodarīts. Tātad būtiska tiesību aizskāruma konstatēšana nevar būt par pamatu, lai automātiski atzītu, ka nodarīts smags morālais kaitējums.

Tiesas ieskatā pieteicējam nav nodarīts smags morālais kaitējums. Pieteicējam vakariņas netika nodrošinātas vienu reizi. Lai arī tas radīja ciešanas, kas sasniedza minimālo cietsirdības līmeni, šīs ciešanas tiesas ieskatā nevarēja būt tik lielas, lai atzītu, ka nodarīts smags morālais kaitējums.

Kā norādījis Augstākās tiesas Senāts, morālā kaitējuma atlīdzināšanas gadījumā morālais kaitējums nosakāms atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību, kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus (*sk. Senāta 2006.gada 17.janvāra sprieduma lietā Nr.SKA-8/2006 17.3.punktu*).

Nosakot atlīdzinājumu, tiesas ieskatā ir jāņem vērā tas, ka pieteicēja cilvēktiesību pārkāpums radās ieslodzījuma vietas vainas dēļ, ka pieteicēja līdzatbildība lietā nav konstatējama, kā arī pārkāpuma īslaicīgums – vienas vakariņu ēdienreizes iztrūkums.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ka nosakot atlīdzinājuma apmēru, jāņem vērā kāds atlīdzinājums ir noteikts citos (jo sevišķi – salīdzināmos) gadījumos. Salīdzināmos gadījumos atlīdzinājumam ir jābūt līdzīgam, bet atšķirīgos gadījumos – atšķirīgam. Šī prasība izriet no tiesiskās vienlīdzības principa (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2010.gada 16.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-104/2010 11.-15.punktu*).

No Eiropas Cilvēktiesību tiesas prakses lietās, kurās personas ir sūdzējušās par ēdiena nenodrošināšanu vai nepilnvērtīgu ēdienu, tiesa konstatē, ka lietā „Kadiķis pret Latviju" Eiropas Cilvēktiesību tiesa konstatēja, ka persona 15 dienas saņēma tikai vienu maltīti dienā un tai kamerā nebija pieejams dzeramais ūdens, kā arī konstatēja citus apstākļus, kuru dēļ atzina, ka ir pārkāpts Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 3.pants. Šajā lietā Eiropas Cilvēktiesību tiesa nolēma, ka cietušajam piešķirams atlīdzinājums EUR 7000 apmērā (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2006.gada 4.maija spriedums lietā „Kadiķis pret Latviju"*).Savukārt lietā „Jeronovičs pret Latviju" Eiropas Cilvēktiesību tiesa konstatēja, ka ieslodzītais bija spiests pavadīt 27 stundas bez ēdiena. Tā konstatēja arī citus apstākļus, kuru dēļ atzina, ka ir pārkāpts Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 3.pants. Kā arī konstatēja Konvencijas 6.panta pārkāpumus. Šajā lietā Eiropas Cilvēktiesību tiesa nolēma, ka cietušajam piešķirams atlīdzinājums EUR 5000 apmērā (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2009.gada 1.decembra spriedums lietā „Jeronovičs pret Latviju"*).

No administratīvo tiesu prakses, kur ir spriests par morālā kaitējuma atlīdzinājumu par cilvēktiesību pārkāpumiem un kur spriedums ir stājies spēkā, tiesa konstatē, ka lietā Nr.A420644710 tiesa atzina par prettiesisku Latvijas Republikas faktisko rīcību, nenodrošinot divas dienas ieslodzītajam pusdienas un dzeramo ūdeni, par ko cietušajam piešķirts morālā kaitējuma atlīdzinājums Ls 300 apmērā. Lietā Nr.A42446907 tiesa par nepilnīgu personiskās higiēnas preču izsniegšanu ieslodzītajam laikā no 2003.gada aprīļa līdz 2005.gada oktobrim piešķīra cietušajam morālā kaitējuma atlīdzinājumu Ls 800 apmērā, par ieslodzītā reliģiskajai pārliecībai atbilstoša veģetārā uztura nenodrošināšanu cietušajam piešķirts morālā kaitējuma atlīdzinājums Ls 2000 apmērā. Lietā A42746109 tiesa atzina par prettiesisku cietuma rīcību, ar kuru notiesātais 135 diennaktis tika turēts soda izolatorā, nenodrošinot ar pienācīgu apgaismojumu, ventilāciju un sanitāro mezglu, par ko cietušajam piešķirts morālā kaitējuma atlīdzinājums Ls 600 apmērā. Lietā Nr.A42666507 tiesa atzina par prettiesisku ieslodzījuma vietas faktisko rīcību, neatļaujot ieslodzītajam vienā mēnesī veikt kārtējo telefona sarunu, par ko cietušajam piešķirts morālā kaitējuma atlīdzinājums Ls 25 apmērā. Lietā Nr.A42519807 tiesa konstatēja, ka pieteicējs kā notiesātais prettiesiski 11 dienas ir bijis pakļauts pilnai pārmeklēšanai, liekot izģērbties kailam, citu personu klātbūtnē, par ko cietušajam piešķirts morālā kaitējuma atlīdzinājums Ls 1000 apmērā.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā morālā kaitējuma apmērs Ls 100 apmērā uzskatāms par taisnīgu un adekvātu nodarītajam aizskārumam.

Pārējā daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru pieteikums ir noraidāms, jo prasītā summa nav atbilstīga nodarītajam kaitējumam.

[13] Administratīvā procesa likuma 126.panta otrajā daļā noteikts, ja pieteicējs no valsts nodevas bijis atbrīvots un pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, valsts nodevu piespriež no atbildētāja.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2013.gada 12.jūnija lēmumu pieteicējs pilnībā atbrīvots no valsts nodevas samaksas par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta otro daļu, 246.-251.pantu, 289.pantu, 291.panta pirmo daļu tiesa

nosprieda:

apmierināt daļēji /pers. C/ pieteikumu.

Atzīt par prettiesisku Rīgas Centrālcietuma faktisko rīcību – 2013.gada 28.janvārī nenodrošinot /pers. C/ vakariņas.

Uzlikt par pienākumu Latvijas Republikai mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas atlīdzināt /pers. C/ nodarīto morālo kaitējumu Ls 100 (viens simts latu) apmērā.

Uzlikt pienākumu Latvijas Republikai iemaksāt par labu valsts budžetam valsts nodevu Ls 20 (divdesmit latu) apmērā.

Pārējā daļā /pers. C/ pieteikumu par morālā kaitējuma un personiskā kaitējuma atlīdzinājumu noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rēzeknes tiesu namā.

Tiesnese Solvita Pujāte